

denta republiky uvedené v § 66 tak všeobecně bráti nelze, nýbrž že tu jde o projevy, které nebudou úkony presidenta republiky po rozumu § 68 úst. list. (viz k tomu heslo: „Kontrasignace“.) Na základě toho sluší tvrditi, že tu půjde pravidlem o projevy ústní resp. projevy čtené, které činí president republiky jako hlava státu při různých slavnostních okamžicích. Tato odpovědnost jest (jako odpovědnost hromadná) po výtce odpovědností politickou, kterou bude lze uplatňovati prostředky obsaženými v § 52 úst. list. Z důvodu toho dlužno tvrditi, že uplatňovati tuto odpovědnost přísluší oběma sněmovnám.

Literatura.

Z velmi bohaté literatury o tomto předmětu uvádím spisy jen nejvýznamnější: Esmein: „Éléments de droit constitutionnel français et comparé“, Paris 1921; Chéruel: „Dictionnaire historique des institutions, mœurs et coutumes de la France“, Paris 1910; Viollat: „Le Roi et ses Ministres pendant les trois derniers siècles de la Monarchie“, Paris 1912; Duguit: „Traité de droit constitutionnel“, Paris 1923; Barthélemy: „Introduction du régime parlementaire en France“, Paris 1904; Pierre: „Traité de droit politique, électoral et parlementaire“, Paris 1919; Constant: „De la responsabilité des ministres“, Paris 1815; Maitland: „The constitutional history of England“, Cambridge 1908; Anson: „The law and custom of the Constitution“, Oxford 1909; Marriott: „English political institutions“, Oxford 1910; Hallam: „Constitutional History of England“, Everyman's Library; Dicey: „Introduction to the study of the law of the Constitution“, London 1908; Lowell: „The Government of England“, New York 1912; Amos: „The English Constitution“, London 1930; Low: „The Governance of England“, London 1914; Buddeus: „Die Ministerverantwortlichkeit in konstitutionellen Monarchien“, Leipzig 1833; Mohl: „Die Verantwortlichkeit der Minister in Einheerrschaften mit Volksvertretung“, Tübingen 1837; Samuely: „Das Prinzip der Ministerverantwortlichkeit in der konstitutionellen Monarchie“, Berlin 1869; Frisch: „Die Verantwortlichkeit des Monarchen und der höchsten Magistrate“, Berlin 1904; Hatschek: „Allgemeines Staatsrecht“, Sammlung Göschen; týž: „Englisches Staatsrecht“, Tübingen 1905; týž: „Das Staatsrecht des vereinigten Königreiches Großbritannien-Irland“, Tübingen 1914; týž: „Das Interpellationsrecht im Rahmen der modernen Ministerverantwortlichkeit“, Leipzig 1909; Passow: „Das Wesen der Ministerverantwortlichkeit in Deutschland“, Tübingen 1904; Hauke: „Die Lehre von der Ministerverantwortlichkeit“, Wien 1880; Seidler: „Minister“, Österreichisches Staatswörterbuch; Pražák: „Rakouské právo ústavní“, Praha 1900; Vavřínek: „Základy práva ústavního“, Praha 1925; Weyr: „Soustava československého práva ústavního“, Brno 1924;

Baxa: „Parlament a parlamentarism“, Praha 1924; Rauchberg: „Bürgerkunde der Tschechoslovakischen Republik“, Liberec 1925; Adamovich: „Grundriß des tschechoslowakischen Staatsrechtes“, Wien 1929.

Bohumil Baxa.

Mírové smlouvy

viz Smlouvy mírové.

Míry a váhy.

I. Úvod. — II. Právo platné v zemích České a Moravskoslezské. 1. Předpisy cejchovní. 2. Předpisy trestní. 3. Cejchovní poplatky. — III. Právo platné v zemích Slovenské a Podkarpatoruské. 1. Předpisy cejchovní. 2. Předpisy trestní. 3. Cejchovní poplatky. — IV. Státní služba cejchovní a dozor na míry a váhy; veřejné ústavy pro vážení a měření.

I. Úvod. Již u starověkých národů a ve středověku bylo uznáváno, že obchodní styk není možný bez řádných měr a vah. Vadou těchto zařízení byla však jejich nejednotnost a nepřesnost. Shledáváme se proto v dobách pokročilejších obchodních styků se snahou jednak zavésti pro celé státní území jednotnou soustavu měr a vah, jednak podrobiti míry a váhy užívané ve veřejném obchodě kontrole. Na území býv. rakousko-uherském byl prvním krokem k uskutečnění této snahy čís. patent z 23. VIII. 1777 („Zimentierungspatent“), kterým bylo zavedeno obligatorní cejchování a přecejchování měr, vah a závaží v obchodu užívaných a dozorem pověřeny státní orgány, při čemž však různé soustavy měr a vah dosud užívané zůstaly v platnosti bez změny. Čís. nař. z 1. XI. 1787 bylo sice přecejchování odstraněno a dozor nad mírami a vahami byl svěřen místním vrchnostem, avšak již dvor. dekrety z 15. IV. 1790 a z 29. III. 1793 bylo přecejchování znovu zavedeno. Ke stanovení jednotné soustavy měr a vah v území tom došlo však teprve v polovině XIX. stol., kdy byly dolnorakouské (též vídeňské) míry a váhy zavedeny jako jediné zákonné míry a váhy též v některých jiných korunních zemích, tak v Čechách čís. nař. č. 127/1855 ř. z. (dnem 1. IX. 1856), na Moravě čís. nař. č. 5/1857 ř. z. (dnem 1. I. 1858), ve Slezsku čís. nař. č. 124/1856 ř. z. (dnem 1. VII. 1857) a v Uhrách čís. nař. č. 119/1853 ř. z. (jen duté míry, dnem 1. V. 1854). Používání jiných vah ve veřejném obchodě bylo při tom pod trestem zakázáno. Působnost všech předpisů vydaných o rozdělení,